

Boj z drakonam.

(Iz V. Jarnikove zapuščine.)

V
ečerno sonce mrak rodi,
Luč v teme pokopuje,
V visokim gradu knez sedi,
Doline pregleduje:
On gleda gor in gleda dól,
Pa vsa dežela je okól,
Že v mraku pokopana,
Vsa trudna in zaspána.

Luč vmira, ino samo le
Gor blisketa zvezdišče,
In vunder knez le gleda še
Dol v temno okolišče;
Peteln pozdravlja hladni svit,
Kater je že čez nebo vlit;
Pa knez še zmiram čuje,
Doline pregleduje.

Sedaj se z bližnih dur glasi
Materno zdihovanje:
»Odreši kdó nedolžno kri!
O pridi pomaganje!«
Ino pred bolno knezjinjo
Kleče derži z ljubeznijo,
Se hči preljubeznjiva,
Na serci jej počiva.

»O sladka moja mamkica!
»Kaj bodeš se jokala?
»Dolžnost naganja mene ja,
»Da se bom v žertvo dala:
»Materna roka! žegnaj me,
»Za domovino ofram se,
»V nebesih moja želja
»Dočaka vas vesela.

»Pa mati zdihje: ljub otrok!
»Kaj smo taj zadolžili?
»Da déte dati z mojih rok
»Previdnost me prisili?
Al Goratanski vitezi
»So dro vsi obnemagali?
»Nobén ne more vstati,
»Drakona pokončati?

»O mati! kaj pomaga nam?
»Da zlahtne bi morila?
»Deset je vitezov že tam
»Zverine sterla sila.
»Prestrašni sklep saj slišim še,
»K' pušavnik stari zrekel je,
»Kir smo prosili njega,
»Da bi nas rešil zlega.

»Je djal on: V svojim serdu je
»Nam maščevav'c neznani
»Sem gor poslal zverino, de
»V pregrehe zakopani
»Občutijo nebeski serd,
»K' je svet oltar skoz nje razdert,
»Ker so zavergli véro,
»Spolnili gréhov mero.

»Razbojnim tim "zadere se —
»Si knez! zanésil v jezi,
»Sedaj pa kri narčistejše
»Zverini k žertvi nesi!
»Grozi, reži, no žre drakon,
»Pa tudi prej ne henja on,
»Da tvoja hči pervolji,
»Si smert za ljudstvo zvolji.

»In jutri že — »zavpije knez,
 »Bi imela ona vmreči!
 »Kaj vidim vbogi oča jez —
 »Že zarjo svet odeti!
 »O joj mene! saj svita že!
 »Mi sapo smertni strah zapré!
 Ničesar več ne vidi
 In mahne dol per zidi.

Gospa pa z kamre perleti,
 Ki živa smert je bleda,
 Hudumna k možu perbeži,
 Oba en strah preseda;
 Za njo Zvanilda mila gre,
 Podobe ni prijaznejše, —
 Na stran jo oča vzame,
 Se bridko jokati jame.

V dolini megle plavajo,
 'S oblák pa rosa pada,
 In svit kušuje zarijo,
 Katera ljubi rada;
 Pred straham nič ne vidi knez,
 Ne sliši s kloštra, da za res
 Že zvoni v den bernijo,
 Zbuditi se učijo.

Terplenje grenko spričová
 Premilo zdihovanje,
 Že obtemni luč upanja,
 Obrača se v senjanje:
 Pa vrata jutra se odpró,
 Resničnost strašno jim odkró,
 In rane v serce meči
 Jim bodejo še večí.

(Dalje sledí.)

M a š č e v a n j e.

(Konec.)

Peti den je že mirno minul. Od Sestremila ni bilo ne duha ne sluha. — Nastopila je črna noč. Nemirne misli niso Zigvultu spati dale. Na enkrat zagléda na nebu rudečo zarjo. Stopi hitro k oknu in ves prestrašen zavpije: — »Gori, gori!« V tem se prideró vsi, ki so bili v gradu, v sobo in zavpijejo: gori, gori! — »Strojgnév, reče eden izmed njih, v téj strani je vaš grad; jaz bi dal glavo na to, da je Sestremil vašeje so-prugi posvétel.«

»Žulavec! moj grad — moja supruga« tožuje Strojgnév. »Hitro konje — kdor je moj prijatelj, naj gre s menój! — Zigvult! da naj grom udari v taj grad! Bog me kaznuje za to gréšno pomoč, ki sim ti jo podal!«

In tako preklinja Zigvulta, Rozalio in njuno dítce.

»Zigvult, s Bogom!« je drugi začel, »Sestremil je bolj pameten ko mi, ki tukej sedimo in se veselimo. On udarja v slabejše stran. Lahko je gradove prepadatai in jih požigati, kadar gospoda domá ni.«

»Pomagajte sedaj sami sebi!« je zopet tretji rekel, »mi moramo sedaj sami sebi pomagati. Znete kar stari pravijo: »Bolj je jedno oko svoje, kakor tuje dvoje.«

Takó se je jeden za drugim od Zigvulta ločil.

Groza obide v prvem trenutku Zigvulta, zakaj v strahu si je, da sam ne bo zamogel grad proti Sestremilu braniti. Ves zamišljen gré v spalnico Rozalio in Zavila za njim.

»Ona spi tako mirno, tako sladko« pravi Zigvult.

»Kdor imá mirno vèst, tudi mirno spi,« odgovori Zavila. »Tudi vi ste v svojeje hiši mirno in sladko spali, pa v ukradenem gradu ni mira — ni spanja.«

Rozalia se je prebudila. »Alj se že svita? Odkod je taka zarja?«

„O moja Rozalia!“ reče Zigvult, „vstani, preljuba, sedajni časa ležati, vstani, poklekni tje pred božjo martro in moli za sebe, za svoje dčete in za me—jaz nezamorem sedaj svojih misli k nebesom povzdignuti.“

Rozalia je pokleknila in molila. Zigvult in Zavila sta molče zraven nje stala. Strašna tihota je postala v gradu in ognjena zarja se je žalosti nepravih prebivavcov gradú le posmehovati zdela.

Po dokončanej molitvi je Rozalia vstala. „Ljubi Zigvult,“ je djala „alj te ti ogenj toljko straši? Ako misliš, da bi ga znal včeter sem donesti, tedaj ne gubimo časa, vzemimo svoj zaklad, svoje dčete in pojdimo v gojzd na Svobodo, — tam bodemo oddaljeni od ognja in bomo mirno do zjutra pospali.“

Zigvult je dolgo molčal — slednič, kakor bi se iz sna bil prebudil, je zaupil: „Ne Rozalia! nikar, ne bom opustil gradú, kterega dobiti sim si moral toliko prizadjeti! — Ha! dokler se še ta roka telesa derži — pri sámem Bogu! — do slednega trenutka hočem ti grad braniti. Rozalia bodi le dobre misli; hujši je dobiti, kakor dobito vzderžati. In ti Zavila vsedi se na konja in poglej, kaj je to, kar nam toliki strah naganja. Hitro se zopet verni in povej, kar si vidil in najdel.“

Zavila stori, kakor mu gospod zavkaže. Berš jo leti v to stran, kjer je gorelo. Une iz družine je poslal Zigvult v druge strani, in je vsim oostro zaukazal, se hitro nazaj verniti. Vsi so se sicer hitro vernuli — pa nobeden ni mogel povedati kakšen ogenj da je to. Le samo Zavila še ni bilo nazaj. Že drugokrat je petelin zapel, in Zavila še ni duha ne sluha. — Po dolgem zaslišijo konja v gojzdu pridirjati. Že pride — že pride“ so vsi vpili in so letéli k vratam. Konj je hitro letel in je bil že blizo — pa po noči niso še jezdcu poznati zamogli. „Kaj tamo Zavila? so vpili vsi na jezdečega. Nobeden pa ni odgovoril, zakaj konj se je vernul brez — jezdcu.“

Vsi so se prestrašili. Jeden pravi: „Gospod, dovolite, da naj grem jaz.“ Zasede konja in čez nekoliko ur spet nazaj prihiti.

Ni mogel skorej besedice zinuti, — komej je jedno pa strašno besčedo izustil: „Tatari!“

Strašen te glas se je v kratkem poterdil. Rozlegal se je po nočnej temnoti oglas dalnih zvonov in berž na to so se prikazale velike trume bežečega ljudstva pred Tatari, ki so bili že poprej pribivavcem polske dežele znani in strašni. —

Je to bila grozna, strašna noč. Te trume obupajočega ljudstva, to vpitje jednih in jok drugih je imélo kej žalostnega. Cela truma je pred gradom obstala in vsi so vpili: „Bežite, Tatári, Tatári!“

Zigvult pa serčnosti ni zgubil. Po celem gradu je létal, je razstavljajl straže in je vse k serčnosti in pazljivosti opominjal. Zastonj je ga Rozalia prosila, da naj bi zapustili grad in rajši pobegli na Svobodo, ktera je bila v gojzdu pred Tatari skrita. Zastonj se je prizadevala, Zigvulta prepričati, da ne zamore on sam proti tolikej brezštevilnej trumi divjih Tatarov gradú vbrantiti in da jih slednič vender le gotova strašna smert, alj kar je od tega še hujšega, grozno suzanstvo čaka.

Zigvult pa je bil že tak; kar je sklenil, je tudi storil. — Tatari so stali že pred gradom, vse pokončevaje kar jim je v pest prišlo. Rozalia je v svoji sobi klečala in molila;—tu pridere ves žalosten Zigvult: „Smo zgubljeni“ pravi „Rozalia nobene pomoči več ni! Ah meni ni žal mojega žvljenja; ali kaj bo iz tebe, kaj iz tega dčetea? — Gorjé mi

nesrečnemu, da sim vaji v to nesrečo pripravil.“ —

„Jaz sim dokončala“ je djala Rozalia „sedaj svojo molitvo! — naj tudi sedaj končam svoje življenje! — O Zigvult! ne pusti svoje žene od Tatarov v sužanstvo zavleči — v sramoto in posmeh! Rajši mi sam življenje odvzami, katero mi več ohraniti ne moreš!“ —

Še enkrat se je hotel Zigvult v bran svoje žene postaviti, pa že na pragu je boléstno izdihnil: „Zastonj! sim ranjen, tatarska strela je mi roko raztrpila. Jaz te ne morem braniti, — povdaj se v voljo božjo.“ —

V tem pridere v sobo neznan starec.

„Pojdite za menó — za menó; jaz vaji bom izpeljal iz grada. Le hitro — drag je vsaki trenutek!“

Zigvult pogleda neznanega: „O ti izdajavec! Jaz te dobro poznam; ti si Sestremilov sluga! Ali me hočeš sedaj Tatarom izdati! — Poberi se od mene.“

„Ah, pojdi saj ti nesrečna žena! zaupaj meni, hiti in ohrani sebe in to nedolžno dète, dokler je še čas — v kratkem bo že prepozno.“

Rozalia pogleda v oko starca in po kratkem premišlovanju vzame z eno roko dète, s drugo prime Zigvulta in ga pelje za sebo. Skoz skrite duri so prišli po stopinjah v temni bram. Dolgo so odtod pod zemljo hodili, kar se znajdejo na enkrat v kraju, kateri je bil od vsih stran s gostim hrastjem obdan. Starec je le bežati opominjeval. Dète v naročji imajoč je šla Rozalia za njim. Za njimi je Zigvult ves zamišljen koračil. Dogodbe tega dne, še bolj ranjena še nezavezana roka so ga tako oslabile, da se ni mogel več na nogah deržati. Rozalia priskoči k njemu — on omedli.

Precej časa je minulo. Zigvult se zdrami iz svoje medlobe in se jame okoli sebe ozirati. Kmalu spozná, da je v nekej pečini. — Pri njim je stal en človek. Zigvult ga pogleda in spozna svojega največjega sovražnika—Sestremila. „Alj bedim, alj sanjam?“ je zaupil „ti si Sestremil, moj naj hujši sovražnik?“

„Sim Sestremil. Ti si prepadel moj grad, si ga kakor razbojnik poplènil, si pobil vso mojo družino in si pahnul iz zibke moje dète.“

„To sim storil“ pravi Zigvult „sedaj me imaš v svojej oblasti. Maščevaj se, kakor ti je ljubo, — ubij me! Pa mi le poprej povej, kje je Rozalia, kje moje dète. In ako si njih umoril, tedaj mi pokaži njih grob in potle stori s menoj kakor hočeš.“

„Povzdigni se in poglej okoli sebe. Temna je sicer ta pečina in strašna, pa vender sedaj boljši ko grad Libuša, ker nas pred Tatari hrani. Grad, kterega dobiti si se toljko trudil, je sedaj v oblasti poganov. Ti baraš po ženi? Alj ne vidiš tamo Rozalio, kako sladko počiva? — Blo-dečo sim njo v gojzdu najšel, slabo in trudno sim njo s kruhom in mlèkom pokrèpčal, in tebe pol mertvega sim v to pečino prinesel. Alj hočeš tvoje dète videti? Vstani, približaj se sem, in boš vidil, kako se s mojim dètcem objemata!“ — —

Dolgo ni mogel Zigvult ne ene besèdice progovoriti. Obilne solze, kakor jagode debele, mu lice polijejo. Stegne svojo roko Sestremil, jo prijazno prime in serčno se objemata naj hujša sovražnika. „Zigvult“ pravi po dolgem molčanju Sestremil, „odselej sva si brata, saj sva sina jednega naròda.“ — — Še ni dokončal Sestremil in Rozalia se prebudi in hiti k svojemu Zigvultu. Brez kraja in konca je bilo to fveselje, — prijateljstvo pa med Zigvultom in Sestremilom je večno ostalo. F. F.

Opis nekterih staroslavenskih bogov.

(Konec.)

Krodov, bog vremena, je bil starec s golo glavo. Stal je na dolgej ribi; v levej je držal kolo, v desnej pa posodo, ki je bila s cvetjem in sadjem napolnjena.

Živa ali Živena, slavjanska Venera. Nje priime krasnolāsata pomeni nje lepih dolgih las. Bila je boginja ljubezni in Krodonova soproga. Nje podoba je bla krasna naga devojka, ktera je v desnici zlato jabelko in v levici grozd držala. V tej podobi so jo naši molikovavski prededi v bogato okinčanej molivnici v Raceburgu častili, kjer je tudi Živi posvečen log bil.

Darovali so jej ne samo živali; ampak tudi ljudi, posebno vjete kristjane.

Morena, pri Čelih boginja smerti. Ona je pevaje človeka k smerti vspavljala, katero so černo noč imenovali. Po njih veri je duša v kervi prebivala, pri smerti v podobi ptiča iz ust vmirajočega zletela in se na bližnje drevó vsedla, dokler se ni truplo sožgalo. Šele potem je pokoj našla.

Rugevit, tudi bog boja na Rugenskem otoku. On je imel sedem človeških obrazov, sedem mečev v mečnicah in ednega v desnici. Njegova največa molivnica je bila v Kareni, kjer so tudi Porenuta in Porevita častili. Vsi ti bogovi so kaznovali prešeštvo in nečistost.

Kurent bog veselíc, toraj tudi razujzdanosti, prešeštva in nečistosti.

Kors, bog zdravja in dobrega življenja. Njegova podobšina je bila gola; debela glava je bila s hmeljem ovenčana in sedel je na prekucnjenej bečvi.

Lada, božica krasote, je sedela na zlatem vozu, v katerega sta dva labuda in dva goloba vprežena bila. Bila je ženska posebne lepote in telo jej je bilo bolj bělo od sněga, oči polne ognja, lice rumeno, zlati kodrastí lasjé do kolen, na glavi venec od cvetja; v smejočih ustih je držala popoljak od rožice, v desnej roki zlato jabuko in v levej kroglo, na kterej je celi svēt naslikan bil. Za njo so stale 3 lépe devojčice Milostenke, ki so jej zlato jabuko dajale. Naj lépše hramove je imela ta božica v Nitri, Devinu in Berni.

Nemisa božica pravice. Na glavi je imela 3 sončne žarke in krilo, na katerem je ležala golobica s razprostertimi perutami.

Zimsterla božica spomladi pri Rusih. Ona in nje ljubček Pogoda sta prijazna bila in hrano in uspeh delila. Nje ime pomēni, da je zimo prepodila in prijazno spomladno sonce prinesla. Tudi je ta božica vsakdajno zoro pripeljala. Zimsterlo so si slikali krasno devojko s rožnim vencom in krasnim pasom.

Glavna pogreška vsih poganskib, torej tudi staroslavenske vere je bila tá, da so si več bogov izmislili, misleči, da eden bog vse človeške potrebe namiriti ne more. — Vendar v tem so bili Slaveni pametniši od Gerkov in Rimljanov, da so imeli jednega najvišjega boga, kteremu se noben drugi bog protiviti ni mogel. Tudi jim služi na čast, da je bil njihov bog pošten, ter se ni v nobenej opačini okaljaj, dočim je Jupiter vse mogoče pregrehe počenjal.

B. — K.

R o z a l k a.

I.

Zemlja se je bila zbudila iz svojega zimskoga spanja in spomladanski čas se je bil sopet vernul kot mladi ženin, s svojo nevesto, novo oživljeno zemljo, ženitbo obhajati. Polje se je spet ozelenilo in rožice na travnikih so zbudjene od sončnega žarka spet svoje glavice iz trave vzdigovale. Tudi slavček se je bil vernul, si pojiskal svoje znane ljube kraje u tihej dolinici, ter je začel prepevati svojo prvo milo pesem, z katero je vse cvetlice pozdravil. Pel je od ljubezni in njenih sladkih čutov, pa tudi od njenih bolečin, pel je od ženitbe spomladi s krasno naravo. Potoček se je bil tudi že znebil svoje zimske ledene odeje in je šumljaje pravil sanje svojega zimskoga spanja vejicam dreves, koje so poleg potoka stojé o večernom vetercu šepetale.

Per potoku pa je sedela lepa Rozalka, rožica cele vasi, je zamišljeno gledala za valovi ter si pušlec potočnic naberala, da bi si jih u venec spleta. »Spomlad se je spet vernula in je travnike s cveticami lepó okinčala« — je govorila sama per sebi — »jas se pa vse te lepote vonder ne morem veseliti. — Oj Bernarda še ni nazaj! Že je minulo tri leta, kar je pred mojega očeta stopil in k njim takole govoril: »Oče, dajte mi Rozalko, vašo hčerko, za ženo.« — Oho, so djali moj oče na to, Rozalka, je še le šestnajst let stara, in ti nimaš ne hiše ne posestva, in nisi takó premožen, da bi zamogel žene preživiti. Na to so oče vzeli iz omárja mošnjico zlatov, jih podali Bernardu ter mu rekli: Veš, fant, jas imam te rad, tudi vem, da te moja Rozalka prav za ljubo imá. Vonder ljubezen kruba ne daje, ako si ga sami ne prislužimo. Uzemi taj ove zlate, jidi po svetu, nauči se kaj pravega, in kadar bo ovo malo darilo narastlo in se tako pomnožilo, da sto svetlih zlatov nazaj prineseš, tedaj naj pa bo Rozalka tvoja.« — »Oh, je odrekel Bernard, prej da jaz sto zlatov pridobim, bote vi že na me pozabili, vašo hčerko pa bogatomu Franju, županovomu sinu dali, in prej da pridem, je Rozalka že udana in meni zgubljena.« »Ne tako, — so oče odgovorili, déklé more pa še čakati tri leta, in ako tebe tačas nazaj ne bo, tedaj pa mora županova Franja vzeti.« — Tako so jo oče odrezali, Bernard pa me je še enkrat kušnul, in s solznimi očmi sem gledala za njim, ki je bil iz naše doline odšel. Poprej pa, da je dom zapustil, je taistih dvajset zlatov, koje so mu oče dali, svojej vbogej mamki u roke stisnul, in mamka so se od veselja jokali in so ga tisučkrat blagoslovili. Zdaj pa je že minulo tri leta in en mesec, in mojega Bernarda vonder še ni nazaj, — le sam večni Bog vé, al bo še prišel!«

Rozalka pokrije obličje z rokico in solze grenke žalosti so jele se vtrinjati in kapetati skoz njene nježne perstice. — Spet pogleda za šumljajočim potočkom in pravi: »Ljuba vodica, tako daleč in tako dolgo tečeš ti od tod, dokler se kot velika reka u široko morje ne izliješ. Koljko mest in ljudi vidiš ti stati na tvojih bregovih! Alj ne vidiš tudi morebiti mojega Bernarda? — Ako ga vidiš, o pozdravi ga tisučkrat ter mu povej, da ga vedno še perserčno ljubim. Joj, on je pa morebiti že pozabil na me!«

In ko Rozalka za tekočo vodico gleda, se med tēm samičica slavčeka u germovju žalostno oglasi in začne prav mile, tužne pesmice žvergoleti, zakaj slavček je jo bil zapustil. Prav globoko jej seže u serce milo zdihovanje ptičice, gre zamišljena med drevjem proti domu, ne sliši šumljanja veterca, in zdihne s prav žalostnim srcem: „Oj gotovo je Bernard že vmerl.“ (Konec sledi.)

Z m e s.

Slovenski pregovori.

(Nabral Vojt. Kurnik.)

— Stanovitnost človeškega življenja je, kar stalnost pri kolesu, kar kremen na prudu, kar kaplja na drevesu.

— Vsak pod svojim plajšem ravná.

— S pokušanjem se tudi nasiti.

— Učenec pri slabem učniku učen je ko pri dimu kuhana jed.

— Koprivi ne škodje toča ne slana.

— Povitice pridejo le v gostje.

— Raca pusti zlate zerna ležati, da le zamore po mlaki šlabrati.

— Porok je do smerti otrok.

— Gerdi dnevi so večkrat šteti, lepi clo malo v misel vzeti.

— V slogi bo takrat svet, ko se bo hodila muha s pajkom na

sonce gret.

— Tukaj na kraju, tam na sredi v rajú,

— Navada pride nazaj rada,

— Kar ni pre narediti, je nar gorše pozabiti,

— Ko je vinjena glava, marsikaj skritega iz serca priplava.

— Kdor godov ne pozná, tega tudi godovi ne,

— Dostikrat je skopega zaklad že razdeljen, predenj je na pare

položen.

Modri izreki.

Ljubezen do starišev je podlaga vsega dobrega, seme vsih blagih lastnosti.

Palica in kazen izmodrite; deček pa, kteremu se lastna volja pusti, dela sramoto svoje materí.

Slabo seme, slab sad; kar se je vsjalo se bo želo

Kar za konja berzda in vajet, to je za otroka domači strah

Kakor si razserdena bčela, ko piči, z zgubo žela sama sebi naj več škodje, tako si tudi jezni s svojim vihranjem večidel naj večí škodo samemu sebi stori.

* Nagrobek Kollara se že dela v tovarni Wasserburgerja poleg načerta Bergmanna v bizantinskem slogu. Napis bode:

Jan Kollár

nar. v Mošeovceh dne 29. července 1793; zemř. ve Vidni dne 24. ledna 1852.]

Živ jsa v srdci cely narod nosil,
Zemřev žije v srdci narodu celého.

* 23. julja smo sopen pokopali ednega naših domorodcev, namreč Lenarta Jerala-ta, bogoslovca 3. leta iz lavantinske škofije. Bil je blaga duša, iskren rodoljub. Naj v miru počiva!

* Novice pišejo: Časopis ruske akademije »Petrograške po imenu »izvēstija imperatorskoj akademii nauk« presojuje i jako hvali vsa dela našega slovečega jezikoslovca prof. drja Miklošiča. Tako le govori presojevaje jih učeni vredovavec imenovanega časopisa g Sreznjevski, čigar misli se z Miklošičevimi le v nekterih mervicah povse ne skladajo, v ruskem, lahko razumevnem jeziku: »Prežde vsego sčitam jem dolgom privēstvovat' zaslugi učenago Horutanina ¹⁾, kotoryj, pošedši po puti svojega sootčiča ²⁾ Kopitara v korotkoje vremja zanjal meždu filologami Slavjanskimi odno ³⁾ iz samyh vidnyh měst; my govorim ⁴⁾ g. pofessorē Věnskago universiteta Fr. Miklošič«. V nastojaščeje vremja — po zaměčaniju našego znamenitago sočlena Vostokova on odin iz pervyh znatokov Staroslavjanskoj pismenosti i dějatelnejšij spodvižnik na jetom popriščē.«

Směšnica. Kakor je znano, nima nobena aristokracija toliko naslovov kakor španjolska.—Enkrat je neki španjolski velikaš popotoval. Po noči zajde in pride pred neko samotno kmečko stanovanje. Poterka in prosi mu odpreti, da bi ga čez noč tam ohranili. Gospodar pokrivka skoz okno in vpraša: »Kdo je?« — Ponosno mu napihnen Španjolec odgovori: »Jaz sim: Don Diego de Mendoza, Silva Ribiera Guzman, Piemantel Osorio Ponce de Leon, Zuniga Acuna, Telezy Giron, Sandoval y Roseas Velasko Mon—in še ni vse svoje imena in naslove naspočital, ko mu kmet besēdo preseče rekoč: »Idite s milim Bogom; še za polovico vašega družtva ni kraja pri meni« — in spet okno zaklene.

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 460. g. Mih. Tekonja, posestnik v Andrenčah; 461. g. Jan. Gomzi, kmetovski sin v Andrenčah; 462. g. Jož. Borko, kmet v Čogetincah; 463. g. Jak. Seebacher, bogsl. v Celovcu; 464. g. Jož. Tavšič kapl. v Otmanjah; 465. g. Jož. Anderiaš, exposit v Maria-Hülf; 466. g. Ant. Križan, usnar v Lambergu pri Novicerkvi; 467. g. Ign. Tavšel, župn. pri sv. Jederti; 468. g. Mart. Kovačić, kapl. v Hartmansdorfu; 469. g. Alojz Krajcar, učitelj na Zili; 470. g. Fr. Kramar, učitelj v Trebovljah; 471. g. Ant. Bichler, učitelj v Belace; 472. g. Jož. Plešnar, kapl. v Smledniku; 473. g. Jan. Rome, bogosl. v Ljubljani; 474. g. Drag. Hafaer, bogsl. v Ljubljani; 475. g. Jern. Dolžan, kapl. v Leskovcu; 476. g. Sim. Dobajnikar, spovednik pri gospah Uršulinarceh v Celovcu; 477. Dr. Fr. Miklošič, prof. slov. jezikoslovja na Dunaju; 478. g. Dr. M. Dolenc, c. k. pravdosrednik na Dunaju; 479. g. Jan. Navratil, uradnik c. k. najvikše sodnije na Dunaju; 480. g. Feliks Kramberger, korar v Voravi.

¹⁾ Gorotana menda zato, ker se je Kopitar tako imenoval. ²⁾ Rojaka.
³⁾ Eno, jedno. ⁴⁾ Govorimo.